

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av konventionen om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal och med förslag till lag om ikraftträdande av de konventionsbestämmelser som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att riksdagen godkänner den i New York den 9 december 1994 ingångna konventionen om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal. Konventionen avser framför allt att skydda säkerheten för FN-personal och annan till FN anknuten personal i olika internationella insatser samt att beivra angrepp på personalen. Konventionen avser att kriminalisera vissa brott som riktar sig mot personalen, att förhindra sådana brott och att bestämma om åtal och utlämning av de för brott misstänkta. Bestämmelser om rättshjälp ingår även.

Avsikten är att deponera ratifikationsinstrumentet hos depositarien, dvs. FN:s generalsekreterare, genast efter det att riksdagen har godkänt konventionen. Konventionen trädde i kraft internationellt den 15 januari 1999. För Finlands del träder den i kraft den 30:e dagen efter dagen för deponeringen av ratifikationsinstrumentet. I propositionen ingår ett lagförslag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen. Meningen är att lagen skall träda i kraft samtidigt som konventionen.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

På förslag av Nya Zeeland och Ukraina beslutade Förenta Nationernas (FN) generalförsamling om en ad hoc-kommitté hösten 1993 för att utarbeta en konvention om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal. Mandatet grundade sig på den dramatiska ökningen i början av 1990-talet av angrepp och våld mot personal i FN:s fredsbevarande styrkor och annan personal som medverkat i olika insatser, angrepp som lett till dödsfall eller skador. Ett särskilt problem var att dessa brott blev oppklarade.

Finland deltog aktivt i arbetet i ad hoc-kommittén. Overläggningarna i kommittén resulterade i att konventionen om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten

personal antogs enhälligt av FN:s generalförsamling den 9 december 1994 (resolution 49/59). Konventionen öppnades för undertecknande den 15 december 1994 och den undertecknades då av Finland. Konventionen har trätt i kraft internationellt den 15 januari 1999. Den har tillträtts av 30 stater och dessutom har 43 stater undertecknat den.

Konventionens huvudsakliga innehåll är att skydda säkerheten för FN-personal och annan till FN anknuten personal i olika internationella insatser. Den avser att kriminalisera vissa, i konventionen specificerade brott som riktar sig mot personalen, att förhindra sådana brott och att bestämma om åtal och utlämning av de för brott misstänkta samt att bestämma om rättshjälp mellan de fördragslutande staterna.

2. Nuläge

2.1. Nationell lagstiftning

I artikel 9 i konventionen räknas de gärningar upp som varje fördragsslutande stat skall kriminalisera i sin nationella rätt. Dessa gärningar är: mord, människorov eller annat angrepp på liv, hälsa eller frihet, våldsamt angrepp på tjänsteställe, privat bostad eller transportmedel för personalen, om angreppet är ägnat att äventyra sådan personals liv, hälsa eller frihet, hot om att företa sådant angrepp i syfte att tvinga en person att vidta eller avstå från att vidta en handling, försök att företa sådant angrepp och medhjälp till sådant angrepp eller till försök att företa sådant angrepp, eller till att planlägga eller beordra andra att företa sådant angrepp. Gärningarna skall förövas uppsåtligen.

De i artikel 9 uppräknade gärningarna skall i Finland bedömas som brott mot liv och hälsa enligt 21 kap. (578/1995) strafflagen (SL) eller som brott mot friheten enligt 25 kap. eller som försök till sådana brott eller som hemfridsbrott enligt 24 kap. SL. Bestämmelserna i 17 kap. SL om upplopp kunde eventuellt också motsvara gärningarna som anges i artikel 9. Gärningarna kunde också bedömas enligt 25 kap. 7 och 8 § SL om olaga hot och olaga tvång. Artikel 9 medför sålunda inget behov av att ändra den finska strafflagen.

Artikel 10 föreskriver att en fördragsslutande stat skall införa domsrätt i vissa fall över de brott som anges i artikel 9. Den finska strafflagen gäller i regel de gärningar som anges i artikeln, i de fall då gärningen har någon beröringspunkt till finska staten, dess territorium eller en finsk medborgare. Härvid kan domsrätt etableras främst med stöd av 1 kap. 1 §, 2 §, 3 §, 5 § eller 6 § SL. Den finska strafflagen förutsätter att en gärning också skall vara straffbar enligt lagen på gärningsorten (kravet på dubbel straffbarhet 1 kap. 11 § SL).

Enligt artikel 10.4 skall varje fördragsslutande stat vidta erforderliga åtgärder för att införa domsrätt över de brott som anges i artikel 9, i de fall där den för brottet misstänkte befinner sig på dess territorium och staten inte utlämnar denna person till någon av de fördragsslutande staterna. Det kan alltså bli fråga om en situation där varken brottet eller den för brottet misstänkta personen har någon sådan beröringspunkt som avses i

1 kap. SL. Enligt 1 kap. 7 § SL tillämpas finsk lag på brott som begås utanför Finland och vars straffbarhet oberoende av lagen på gärningsorten grundar sig på en internationell överenskommelse som är förpliktande för Finland eller på någon annan författning eller bestämmelse som är internationellt förpliktande för Finland (internationellt brott).

För att den finska strafflagen skall gälla samtliga gärningar enligt artikel 10.4 bör de brott som konventionen avser betraktas som internationella brott enligt 1 kap. 7 § SL, varvid de kan införas i förteckningen över internationella brott i förordningen om tillämpningen av 1 kap. 7 § strafflagen (627/1996). Det är meningen att de brott som anges i konventionen skall fogas till denna förteckning när konventionen träder i kraft för Finlands del.

Bestämmelserna i artikel 15 om utlämning av för brott misstänkta personer förutsätter inga ändringar av gällande lagstiftning.

Lagen om Finlands deltagande i fredsbevarande verksamhet som baserar sig på beslut av Förenta Nationerna och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (514/1984) gör det möjligt att endast med vissa begränsningar delta i krishanteringsinsatsen och den är sålunda förenlig med konventionens tillämpningsområde. Konventionen medför sålunda inte något behov av ändringar i den finska fredsbevarande personalens eller de finska fredsbevarande styrkornas status eller verksamhet. De administrativa systemen i Finland för verksamheten behöver inte heller ändras.

2.2. Internationella överenskommelser som binder Finland

De fyra konventioner (FördrS 7—8/1955) som antogs i Genève 1949 om väpnade konflikter fastställer också skydd för personal som deltar i hjälpverksamhet. Den första av dessa Genèvekonventioner gäller förbättrande av sårades och sjukas behandling vid stridskrafterna i fält, den andra gäller förbättrande av behandlingen av sårade, sjuka och skeppsbrutna tillhörande stridskrafterna till sjöss, den tredje gäller krigsfångars behandling och den sista skydd för civilpersoner under krigstid. Dessa konventioner har kompletterats med två tilläggsprotokoll i Genève 1977, av vilka det första protokollet gäller skydd för offren i internationella väpnade konflikter och det andra protokollet

skydd för offren i icke-internationella väpnade konflikter (FördrS 81 - 82/1980).

I den första Genèvekonventionen ingår bestämmelser om Röda Korsets kännetecken. Konventionen innehåller bestämmelser om när kännetecknet får användas, och bestämmelser om organisationer och personer som har rätt att använda organisationens kännetecken. Motsvarande bestämmelser finns också i de tre andra konventionerna. I det första protokollet finns bestämmelser om de lättnader som medges Internationella Rödakorskommittén och de nationella Röda Korsföreningarna och om de verksamhetsförutsättningar som parterna i en konflikt måste tillse som skydd och hjälp för offren i enlighet med konventionerna och protokollet och Röda Korsets grundläggande principer sådana dessa har antagits av Internationella Rödakorskonferensen. I bilagan till tilläggsprotokollet ingår bestämmelser om Röda Korsets kännetecken och om användningen av dem.

Förordningen om Finlands Röda Kors utfärdades 1997. Den innehåller FRK:s stadga. I förordningen bestäms att Finlands Röda Kors är en av finska staten erkänd offentlig-rättslig förening. Föreningens verksamhet grundar sig på Genèvekonventionerna och på de två protokollen. Enligt lagen om användningen av vissa internationellt skyddade beteckningar (947/1979) får inte Röda Korsets kännetecken, benämningarna Röda Korset och befolkningsskyddets internationella kännetecken användas i andra fall än de som tilläts i denna lag.

I 1 kap. 7 § strafflagen (626/1996) föreskrivs att finsk lag skall tillämpas på internationella brott som begås utanför Finland, dvs. på brott vilkas straffbarhet oberoende av lagen på gärningsorten grundar sig på en internationell överenskommelse som är förpliktande för Finland eller på någon annan författning eller bestämmelse som är interna

tionellt förpliktande för Finland. Enligt förordningen om tillämpningen av 1 kap. 7 § strafflagen betraktas bl.a. grova brott enligt Genèvekonventionerna och protokoll I som internationella brott.

Om skyddet för personer som åtnjuter internationellt skydd, inbegripet diplomater, bestäms i konventionen om förebyggande och bestraffning av brott mot personer som åtnjuter internationellt skydd, bland dem diplomatiska representanter. Sådana personer är bl.a. statsöverhuvuden och de företrädare för staten/internationella organisationer som åtnjuter särskilt skydd enligt folkrätten. Finland tillträdde denna konvention 1978 (FördrS 62 - 64/1978).

Konventionen om skydd för kulturegendom i händelse av väpnad konflikt förpliktar dessutom i artikel 15 till respekt för personer som har till uppgift att skydda kulturegendom. Finland tillträdde denna konvention 1994 (FördrS 92 - 93/1994).

I fråga om bestämmelserna om rättshjälp är Finland bundet av den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, som Finland tillträdde 1981 (FördrS 29—30/1981).

3. Propositionens verkningar

Propositionen har varken ekonomiska eller organisatoriska konsekvenser.

4. Beredningen av propositionen

Inrikesministeriet, justitieministeriet, huvudstaben och försvarsministeriet har hörts under beredningen av konventionen. Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid utrikesministeriet. Förslaget har varit på remiss i justitieministeriet, finansministeriet, försvarsministeriet, inrikesministeriet, huvudstaben och Finlands Röda Kors.

DETALJMOTIVERING

1. Konventionens innehåll

I konventionens ingress uttrycks bl.a. oro över det växande antalet angrepp på personal i FN-insatser och därtill anknuten personal. Man fördömer också alla angrepp på personalen och påpekar att det föreligger ett

trängande behov av att anta åtgärder för att skydda personalen.

Konventionens tillämpningsområde

Konventionens tillämpningsområde fastställs i artiklarna 1 och 2. I artikel 1 ingår

definitioner och konventionens tillämpningsområde bestäms genom dessa. Artikel 2.2 innehåller en av de punkter som var svårast att förhandla fram. I denna punkt anges dels de tvångsåtgärder som inte omfattas av konventionen, dels fastställs en gräns mot den humanitära rätten.

I artikel 1 punkterna a och b definieras den personal som omfattas av konventionen. Enligt punkt a avser konventionen personer förordnade eller utsända av FN:s generalsekreterare som medlemmar av de militära, polisiära eller civila komponenterna av en FN-insats och andra personer med uppdrag för FN eller dess fackorgan som inte deltar i en sådan operation som konventionen avser men som konventionen är tillämplig på eftersom personalen utför sina uppdrag i ett område där en FN-insats är under utförande med ökad säkerhetsrisk som följd. Enligt artikel 1 punkt b avser till FN anknuten personal personer som utsetts av en regering eller en mellanstatlig organisation i överensstämmelse med FN, personer som förordnats av FN:s generalsekreterare, fackorgan eller Internationella atomenergiorganet samt personer som utsänts av en humanitär icke-statlig organisation enligt överenskommelse med FN. I definitionerna nämns endast personer som anställts av FN:s "generalsekreterare", men det har ansetts att detta begrepp också inbegriper personer som anställts av FN:s fonder, program och kontor. I fråga om de icke-statliga organisationerna är det endast de humanitära organisationerna som omfattas av konventionen. Under förhandlingarnas gång framfördes ett s.k. funktionellt kriterium, dvs. att organisationen utför humanitär verksamhet, men detta kriterium godkändes inte, vilket innebär att begreppet skall ges en snäv tolkning.

I punkt c i artikel 1 definieras begreppet FN-insats. En sådan insats skall för det första uppfylla det allmänna kriteriet, dvs. vara en insats som beslutats av behörigt FN-organ i enlighet med FN-stadgan och som arbetar under FN:s myndighet och kontroll. Detta betyder att konventionen inte omfattar insatser som inte står under FN:s "myndighet och kontroll". Enligt punkt c kan två slag av insatser uppfylla kriteriet om FN:s myndighet och kontroll. Alla insatser som avser att upprätthålla eller återupprätta internationell fred och säkerhet uppfyller kriterierna. Den första punkten, insatser med uppgift att upprätthålla eller återupprätta interna-

tionell fred och säkerhet omfattar fredsbevarande insatser i vid bemärkelse. Denna definition preciseras ytterligare genom definitionen i artikel 2.2.

Andra insatser, t.ex. humanitära insatser och insatser som gäller de mänskliga rättigheterna, kan omfattas av konventionen endast genom en uttrycklig förklaring av generalförsamlingen eller säkerhetsrådet om att det råder en utomordentlig risk för säkerheten för den personal som deltar i insatsen. Denna s.k. utlösningmekanism kan i praktiken visa sig svårhanterbar. Å andra sidan är detta enda möjligheten att utsträcka tillämpningsområdet utöver de fredsbevarande insatserna, vilket var det ursprungliga förhandlingsmålet för många stater, bl.a. för Finland.

Artikel 1 punkt d innehåller en definition av begreppet värdstat och punkt e definierar begreppet transitstat. Transitstat avser också de stater genom vilka utrustning för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal transporteras utan att personerna i fråga är närvarande samtidigt. Definitionen av transitstat är sålunda mycket vid med beaktande av att definitionen av en stats territorium också omfattar dess luftrum.

Enligt artikel 2 punkt 1 är konventionen tillämplig på personal i FN-insatser och därtill anknuten personal och på FN-insatser sådana de definieras i artikel 1.

I punkt 2 fastställs vilka tvångsåtgärder som inte omfattas av konventionen. Konventionen är inte tillämplig på en FN-insats som bemyndigats av säkerhetsrådet såsom en tvingande insats enligt kapitel VII i FN-stadgan, i vilken personalen eller någon i personalen uppträder som kombattant mot organiserade väpnade styrkor och på vilken rättsreglerna för internationella väpnade konflikter är tillämpliga. Att fastställa konventionens tillämpningsområde genom denna definition var synnerligen svårt redan under förhandlingarna. Också efter det att konventionen antagits har man ansett att definitionen delvis är oklar. Enligt definitionen skall säkerhetsrådet agera enligt kapitel VII i FN-stadgan, vilket i allmänhet är lätt att verifiera. Dessutom måste man kunna fastställa om insatsen är en "tvingande" insats, om FN-personalen uppträder som kombattanter mot en organiserad armé och om rättsreglerna för internationella väpnade konflikter är tillämpliga. Om alla dessa kriterier är uppfyllda är konventionen inte tillämplig. I re-

gel har det ansetts att definitionen innehåller en *e contrario*-tolkning, dvs. att på de insatser som konventionen inte omfattar är reglerna för internationella väpnade konflikter, dvs. den humanitära rättsens normer, tillämpliga. Detta har dock inte ansetts begränsa en vidare användning av den humanitära rätten, t.ex. på FN-insatser som genomförs med stöd av kapitel VI i stadgan. Konventionen är sålunda tillämplig på vissa insatser som genomförs med stöd av kapitel VII i FN-stadgan, t.ex. i de fall där FN-personalen inte uppträder som kombattant i en konflikt. Det har också ansetts att den rätt till självförsvar som FN-personalen har av hävd, inte undantar personalen från konventionens tillämpningsområde om inte detta självförsvar leder till fortsatta strider. Å andra sidan har det ansetts att även om endast en del av FN-personalen uppträder "som kombattant mot organiserade väpnade styrkor" så förlorar alla som deltar i insatsen, även den civila komponenten, konventionens skydd. I fråga om denna undantagsbestämmelse bör det ytterligare påpekas att det gäller endast internationella väpnade konflikter, vilket betyder att interna konflikter i en stat inte kan komma i fråga. Detta framgår även av konventionens tillkomsthistoria. Många utvecklingsländer betonade användningen av denna formulering för att det inte skall uppstå tolkningar enligt vilka FN-trupper kan uppträda som kombattanter i interna konflikter.

Förebyggande bestämmelser

Enligt *artikel 3* skall de militära och polisiära komponenterna i en FN-insats och deras fordon, fartyg och luftfartyg vara försedda med urskiljbar identifikation och all ingående personal skall medföra lämpliga identitetshandlingar. Konventionen som innehåller straffrättsliga bestämmelser utgår från att de personer som skyddas skall kunna identifieras som FN-personal eller som personal anknuten till FN. Kravet är dock inte absolut eftersom det i vissa situationer kunde medföra en alltför stor säkerhetsrisk.

Enligt *artikel 4* skall värdstaten och FN så snart som möjligt ingå ett avtal om FN-insatsens och all ingående personals ställning, inklusive bl.a. bestämmelser om privilegier och immunitet för insatsens militära och polisiära komponenter. Denna skyldighet kan vara av sådan art och sådant sakinnehåll att den skall anses höra till området för lagstift-

ningen. Det blir dock aktuellt att ingå ett avtal endast i ett sådant fall att Finland blir värdstat, dvs. den stat som en FN-insats genomförs i. Lagen om godkännande av konventionen rörande FN:s privilegier och immunitet och konventionen rörande privilegier och immunitet för FN:s fackorgan (FördrS 23—24/1958) ger rätt att genom förordning sätta i kraft privilegier och immunitet för de internationella organisationer eller organ som anges i förordningen och för tjänstemännen vid dessa organ eller för personer som utför uppgifter som dessa bestämmer samt för medlemsstaternas representanter. Det är dock möjligt att privilegierna och immuniteten enligt artikel 4 liksom också de övriga bestämmelserna om personalens ställning går utöver vad som betraktats som sedvanliga privilegier och immunitet enligt tillämpningspraxis för lagen om FN-privilegier. I ett sådant fall måste avtalet enligt artikel 4 betraktas som ett avtal som hör till området för lagstiftningen och som kräver samtycke av riksdagen.

I *artikel 5* fastställs att en transitstat skall underlätta obehindrad transitering av personal och utrustning till och från värdstaten.

Enligt *artikel 6* skall personal i FN-insatser och därtill anknuten personal respektera värdstatens och transitstatens lagar och bestämmelser och avstå från handlingar och verksamhet som är oförenlig med den opartiska och internationella karaktären av deras arbetsuppgifter. Detta skall dock inte inskränka personalens privilegier och immunitet.

I *artikel 7* fastställs att personal i FN-insatser och därtill anknuten personal, deras utrustning och lokaler inte får bli föremål för angrepp eller någon handling som hindrar dem från att fullgöra sina uppgifter. De fördragsslutande staterna skall vidta åtgärder för att garantera skydd och säkerhet för personalen och för att på sitt territorium skydda den mot de brott som anges i artikel 9. När det behövs skall de fördragsslutande staterna samarbeta med FN och andra fördragsslutande stater vid genomförandet av konventionen.

Artikel 8 innehåller skyldigheten att frige eller återlämna tillfångatagen eller kvarhållen personal. Om personal blivit tillfångatagen eller kvarhållen under fullgörandet av sina uppgifter får sådan personal inte bli föremål för förhör utan den skall omgående frigges och återlämnas till FN eller andra ve-

derbörliga myndigheter, om inte annat bestäms. I väntan på frigivande skall sådan personal behandlas i enlighet med universellt erkända normer för mänskliga rättigheter och principerna och andan i 1949 års Genèvekonventioner.

Bestämmelser om straffrättsligt ansvar och samarbete

I artikel 9 räknas de gärningar upp som de fördragsslutande staterna åläggs att kriminalisera i sin nationella lagstiftning. Dessa gärningar är: mord, människorov eller annat angrepp på liv, hälsa eller frihet, våldsamt angrepp på tjänsteställe, privat bostad eller transportmedel för personalen, om angreppet är ägnat att äventyra sådan personals liv, hälsa eller frihet, hot om att företa sådant angrepp i syfte att tvinga en person att vidta eller att avstå från att vidta en viss handling, försök att företa sådant angrepp och gärning som innebär medhjälp till sådant angrepp eller till försök att företa sådant angrepp eller till att planlägga eller beordra andra att företa sådant angrepp. Alla dessa brott skall förövas uppsåtligt. Varje fördragsslutande stat skall föreskriva lämpliga straff för dessa brott med beaktande av brottens allvarliga art. Artikel 9 grundar sig på artikel 2 i 1973 års konvention om brott mot personer som åtnjuter internationellt skydd (FördrS 62 - 64/1978, den s.k. IPP-konventionen). Definitionen av hot är dock snävare än vad som är fallet i IPP-konventionen eftersom det i punkt 1 c förutsätts att hotet skall avse att tvinga en person eller organisation från att vidta eller avstå från att vidta en handling. Däremot är punkt 1 e om delaktighet vidare än vad som är fallet i IPP-konventionen.

Gärningarna i punkt 1 a kan bli bedömda enligt 21 kap. i den finska strafflagen som brott mot liv och hälsa eller enligt 25 kap. som brott mot friheten. Gärningarna i punkt b kan betraktas antingen som brott eller som försök till brott i enlighet med de utförda handlingarna eller som brott mot hemfriden enligt 24 kap. SL. Eventuellt är även bestämmelserna om upplopp i 17 kap. strafflagen tillämpliga på gärningar enligt punkt b. Gärningarna i punkt c kunde bedömas enligt 25 kap. 7 och 8 § SL om olaga hot och olaga tvång. Försök till dessa brott som finns angivna i den finska strafflagen är straffbelagda eller så uppfyller en gärning som är av

försökstyp något annat brottsrekvisit. Gärningarna i punkt e är även straffbelagda enligt bestämmelserna i den finska strafflagen om delaktighet.

Enligt punkt 2 skall varje fördragsslutande stat för de i artikel 9 angivna brotten föreskriva lämpliga straff som skall beakta brottens allvarliga art. Straffen för brott mot liv och hälsa i 21 kap. SL varierar från livstid till böter, för brott mot hemfriden enligt 24 kap. SL kan straffet vara böter eller fängelse i högst två år, för brott mot friheten eller för olaga hot eller olaga tvång enligt 25 kap. SL varierar straffen från böter till fängelse i fyra år. Dessa straffbestämmelser kan anses betrakta brottens allvarliga art i enlighet med konventionen.

Artikel 10 baserar sig på den tidigare nämnda IPP-konventionen men utvidgar domsrätten något. Enligt artikeln skall de fördragsslutande staterna vidta åtgärder för att införa domsrätt över i artikel 9 nämnda brott i följande fall: enligt punkt 1 a när brottet begås på den ifrågavarande statens territorium eller ombord på ett fartyg eller luftfartyg som är registrerat i den staten, och enligt b när den för brottet misstänkte är medborgare i den staten.

Enligt punkt 2 a får de fördragsslutande staterna också införa domsrätt över varje sådant brott när det begås av en statslös person vars hemvist är i staten i fråga eller, enligt b, mot en medborgare i den staten eller, enligt c, när det begås i ett försök att tvinga den staten att vidta eller avstå från att vidta en viss handling. Införandet av sådan domsrätt skall meddelas FN:s generalsekretärare. Enligt punkt 4 skall de fördragsslutande staterna vidta de åtgärder som behövs för att införa domsrätt över de brott som anges i artikel 9 i fall då den för brottet misstänkte befinner sig på dess territorium och staten inte utlämnar denna person enligt artikel 15 till någon av de fördragsslutande staterna.

Gärningar enligt punkt 1 a kan dömas enligt finsk straffrätt med stöd av 1 kap. 1 eller 2 § SL. På brott enligt punkt 1 b och 2 a tillämpas finsk straffrätt enligt 1 kap. 6 § SL, dock under förutsättning att gärningen är straffbar också enligt lagen på gärningsorten (kravet på dubbel straffbarhet 1 kap. 11 § SL). För gärningar enligt punkt 2 b kan finsk straffrätt tillämpas enligt 1 kap. 5 § SL. Även i detta fall förutsätts dubbel straffbarhet. På gärningar enligt 2 c kan finsk

straffrätt i regel tillämpas med stöd av 1 kap. 3 § SL.

Enligt artikel 10.4 skall varje fördragsslutande stat vidta erforderliga åtgärder för att införa domsrätt över de brott som anges i artikel 9 i sådana fall då den för brottet misstänkte befinner sig på dess territorium och staten inte utlämnar denna person till någon av de fördragsslutande staterna. Det kan alltså vara fråga om en situation där varken brottet eller den för brottet misstänkte har någon anknytning enligt 1 kap. SL till finska staten, dess territorium eller en finsk medborgare. Enligt 1 kap. 7 § SL tillämpas finsk lag på brott som begås utanför Finland och vars straffbarhet oberoende av lagen på gärningsorten grundar sig på en internationell överenskommelse som är förpliktande för Finland eller på någon annan författning eller bestämmelse som är internationellt förpliktande för Finland (internationellt brott).

För att finsk straffrätt skall gälla samtliga gärningar som avses i artikel 10.4 bör de i konventionen avsedda brotten betraktas som internationella brott enligt 1 kap. 7 § SL varvid de kan fogas till förteckningen över internationella brott i förordningen om tillämpningen av 1 kap. 7 § strafflagen. Meningen är att de i konventionen avsedda brotten skall fogas till denna förteckning i det skede då konventionen träder i kraft för Finlands del.

Enligt artikel 11 skall de fördragsslutande staterna samarbeta för att förebygga brott mot personalen, genom att vidta alla görliga åtgärder för att på sina territorier förebygga förberedelser till sådana brott på eller utanför deras territorier samt genom att utbyta upplysningar och samordna administrativa och andra åtgärder som behövs för att förebygga brott.

Enligt artikel 12 skall de fördragsslutande staterna underrätta FN:s generalsekreterare och de andra berörda staterna i de fall att de har anledning att anta att en person som är misstänkt för de brott som anges i artikel 9 har flytt från deras territorium. Underrättelserna skall lämnas i enlighet med nationell rätt, varvid särskilt sekretessbestämmelserna kommer i fråga. Varje fördragsslutande stat som har upplysningar om offret eller omständigheter kring brottet skall bemöda sig om att lämna skyndsamma uppgifter till FN:s generalsekreterare och till de stater som är berörda.

I artikel 13 föreskrivs att en fördragsslu-

tande stat på vars territorium den för brottet misstänkte befinner sig skall vidta åtgärder för att säkra den för brottet misstänktes närvaro för åtal eller utlämning. Sådana åtgärder skall meddelas FN:s generalsekreterare och den stat där brottet begicks, den stat där den för brottet misstänkte är medborgare, den stat där offret är medborgare och andra berörda stater.

I 1 kap. 3 § tvångsmedelslagen (450/1987) föreskrivs om förutsättningar för anhållande och i 8 § om häktningsförutsättningar i Finland. Andra åtgärder som kan användas är reseförbud enligt 2 kap. 1 § tvångsmedelslagen eller kvarhållande enligt 6 kap. 1 § i samma lag. Enligt 31 § lagen om utlämning för brott (456/1970) kan en person tagas i förvar även om en framställning om utlämning inte ännu har inkommit.

Enligt artikel 14 skall en fördragsslutande stat på vars territorium den för brottet misstänkte befinner sig, om denna stat inte utlämnar personen i fråga, hänskjuta fallet till sina behöriga myndigheter i syfte att väcka åtal och för avgörande.

I artikel 15 föreskrivs om utlämning av för brott misstänkta personer. Om de brott som anges i artikel 9 inte är brott för vilka utlämning kan ske enligt de utlämningsavtal som gäller mellan de fördragsslutande staterna, skall de ändå anses omfattade därav. Om en fördragsslutande stat som gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal mottar en begäran om utlämning från en annan fördragsslutande stat, med vilken den inte har utlämningsavtal, äger den enligt eget gottfinnande betrakta denna konvention som laga grund för utlämning i fråga om dessa brott. För utlämningen skall gälla villkoren i den anmodade statens rätt. De fördragsslutande stater som inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal skall ömsesidigt anse dessa brott som brott för vilka utlämning kan ske. I fråga om utlämning mellan fördragsslutande stater skall brott anses ha begåtts inte endast på den plats där de förövats utan också på de staters territorier som har infört domsrätt enligt artikel 10.1 eller 10.2. Utlämning från Finland av gärningsman regleras i lagen om utlämning för brott.

Enligt artikel 16 skall de fördragsslutande staterna i största möjliga utsträckning lämna varandra ömsesidigt bistånd vid straffrättsliga förfaranden beträffande de brott som anges i artikel 9. I Finland gäller en lag om

internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden (4/1994) med stöd av vilken sådan rättshjälp kan lämnas och vilken reglerar förfarandet vid givandet och begärandet av rättshjälp. Finland har även ingått bilaterala överenskommelser om ömsesidigt bistånd med bl.a. Australien, Estland, Lettland och Ryssland. I Finland gäller dessutom flera bestämmelser om såväl nordisk som multilateral rättshjälp.

I *artikel 17* föreskrivs att var och en som blir föremål för utredning eller rättsligt förfarande i anslutning till något av de brott som anges i *artikel 9* skall tillförsäkras rättvis behandling och rättvis rättegång. Var och en som är misstänkt för brott skall ha rätt att utan dröjsmål underrätta närmaste vederbörliga företrädare för den stat som han eller hon är medborgare i och att ta emot besök av en företrädare för denna stat. Också i de konsulära överenskommelser som Finland ingått har intagits närmare bestämmelser om anordnandet av dessa kontakter.

Enligt *artikel 18* skall den fördragsslutande stat som den för brottet misstänkte åtalas i underrätta FN:s generalsekreterare om den slutliga utgången av det rättsliga förfarandet. Generalsekreteraren skall vidarebefordra dessa uppgifter till övriga fördragsslutande stater. I Finland föreskrivs det i 20 § lagen om polisens personregister (509/1995) om utgivandet av uppgifter ur registret till utlandet.

Särskilda bestämmelser

Enligt *artikel 19* åtar sig de fördragsslutande staterna att ge konventionen så vid spridning som möjligt och att inbegripa studiet av den liksom av tillämpliga bestämmelser i internationell humanitär rätt i sina militära utbildningsprogram. Meningen är att försvarsmakten skall ta in konventionsbestämmelserna i sitt utbildningsprogram.

Artikel 20 innehåller undantagsklausuler. I *punkt a* har en skyddsbestämmelse inskrivits enligt vilken ingenting i konventionen skall anses inverka på tillämpligheten av internationell humanitär rätt och universellt erkända normer för mänskliga rättigheter i vad avser skydd för personalen eller denna personals ansvar för att respektera denna rätt och dessa normer. Enligt *punkt b* skall ingenting i konventionen anses inverka på skyldigheter i överensstämmelse med FN-stadgan, i vad avser staters tillåtelse för personer att beträda deras territorier. Bakgrunden till formuleringen i *punkt b* är vissa staters försök att begränsa konventionens tillämpningsområde endast till insatser som sker med värdstatens samtycke. Kompromissen, som skall läsas tillsammans med inledningsstycket, blev en hänvisning till FN-stadgan och på detta sätt kunde ett uttryckligt samtycke undvikas. *Punkt c* innehåller en bestämmelse enligt vilken konventionen inte inverkar på skyldigheten för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal att uppträda i enlighet med insatsens mandat. I *punkt d* föreskrivs att konventionen inte heller inverkar på rätten för stater som bidrar med personal att dra tillbaka denna från medverkan i en insats och *punkt e* innehåller en bestämmelse enligt vilken konventionen inte heller inverkar på rätten att få lämplig gottgörelse i händelse av dödsfall, invaliditet, skada eller sjukdom som är hänförlig till fredsbevarande tjänst.

I *artikel 21* föreskrivs att ingenting i konventionen skall kunna tolkas som en inskränkning i rätten att handla i självförsvar. Formuleringen är inte entydig. I ljuset av förarbetena verkar det som om artikeln avser rätten till självförsvar för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal.

Artikel 22 gäller skiljeförfarande som de fördragsslutande parterna förbinder sig till. Enligt *punkt 1* skall sådan tvist mellan fördragsslutande stater om tvistningen eller tillämpningen av konventionen som inte kunnat biläggas genom förhandlingar hänskjutas till skiljedom på någondera statens begäran. Om parterna inte inom en tid av sex månader har kunnat enas om villkoren för skiljeförfarandet får endera av parten hänskjuta tvisten till Internationella domstolen. Enligt *punkt 2* får en fördragsslutande part när den undertecknar, ratificerar, godkänner eller ansluter sig till konventionen förklara att den inte anser sig vara bunden av alla bestämmelser eller några bestämmelser i *punkt 1*.

Finland har erkänt Internationella domstolens jurisdiktion i förhållande till varje stat som godtar samma förpliktelse (FördrS 29/1958). Finland har av hävd understött intagandet av obligatoriska tvistlösningsklausuler i såväl bilaterala som multilaterala överenskommelser. I regel har sådana sedvanliga tvistlösningsbestämmelser inte ansetts höra till området för lagstiftningen eller på annat sätt kräva riksdagens samtycke.

Enligt *artikel 23* skall FN:s generalsekreterare

rare sammankalla ett möte för att granska genomförandet av konventionen och eventuella problem i samband med tillämpningen, om en eller flera fördragsslutande stater begär detta och en majoritet av de fördragsslutande staterna ger sitt godkännande. Artikeln reflekterar den trend som eftersträvar att effektivisera konventionernas uppföljningsmekanismer. Bakom artikeln ligger dessutom flera staters besvikelse till följd av att konventionens tillämpningsområde beskars under förhandlingarnas gång. Genom denna artikel ville man bereda ett tillfälle att ta upp frågan på nytt i framtiden.

Enligt *artikel 24* var konventionen öppen för undertecknande i FN:s högkvarter i New York till och med den 31 december 1995.

Enligt *artikel 25* skall konventionen ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande eller godkännandeinstrumenten skall deponeras hos FN:s generalsekreterare.

Enligt *artikel 26* är konventionen öppen för anslutning av varje stat.

Artikel 27 innehåller de sedvanliga bestämmelserna om ikraftträdande. Konventionen träder i kraft 30 dagar efter det att en stat har deponerat sitt ratifikations-, godkännande- eller anslutningsinstrument. Konventionen har trätt i kraft internationellt den 15 januari 1999.

Artikel 28 innehåller bestämmelser om uppsägning. Uppsägningstiden är 12 månader.

I *artikel 29* fastställs de språk som texten är bestyrkt på, dvs. arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska. Dessa texter deponeras hos FN:s generalsekreterare som skall överlämna bestyrkta avskrifter till staterna.

2. Ikraftträdande

Konventionen om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal trädde i kraft internationellt den 15 januari 1999. För Finlands del träder konventionen i kraft den trettionde dagen efter deponeringen av ratifikationsinstrumentet.

3. Behovet av riksdagens samtycke

Enligt 94 § grundlagen krävs riksdagens godkännande för ett internationellt fördrag som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen eller som annars har avsevärd betydelse eller som enligt

grundlagen kräver riksdagens godkännande av någon annan anledning.

Vedertagen praxis i riksdagens grundlagsutskott utgår från att en fördragsbestämmelse hör till lagstiftningens område om den strider mot gällande lag, om den gäller en fråga som skall regleras genom lag enligt någon bestämmelse om de grundläggande rättigheterna eller enligt någon annan grundlagsbestämmelse eller om det är fråga om sådan reglering som påverkar individens rättsliga ställning och som enligt rådande uppfattning i Finland skall genomföras på lagnivå. (t.ex. GRUU 4/1998 rd, GrUU 20/1996 rd).

Eftersom bestämmelserna i artikel 8 som gäller skyldigheten att frige eller återlämna en person som tillfångatagits är av betydelse för utövandet av den offentliga makten kan det anses att även dessa bestämmelser hör till området för lagstiftningen.

I 8 § grundlagen ingår legalitetsprincipens viktigaste beståndsdelar till vilka hör kravet att gärningar som straffas som brott skall fastställas i lag. Detta betyder att en internationell förpliktelse som innebär att Finland åtar sig att kriminalisera någon eller några handlingar hör till området för lagstiftningen och riksdagens samtycke måste därför inhämtas för förpliktelsen. Grundlagsutskottet har också utgått från att 8 § grundlagen innebär att tillämpningsområdet för den finska straffrätten skall regleras i lag (GrUU 4/1998 rd). Detta betyder att bestämmelserna i artiklarna 9 och 10 där en fördragsslutande stat åläggs att kriminalisera de gärningar som beskrivs i artikel 9 och etablera domsrätt över dessa brott i de fall som anges särskilt i artikel 10 hör till området för lagstiftningen och kräver samtycke av riksdagen.

Artiklarna 14 och 15 i konventionen innehåller bestämmelser som ålägger en fördragsslutande stat att se till att en för brott misstänkt person antingen lagförs i den fördragsslutande staten i fråga eller utlämnas till en annan fördragsslutande stat för att få det straffrättsliga ansvaret prövat där.

Utlämning av gärningsman regleras i 9 § grundlagen. Enligt 3 mom. får finska medborgare inte mot sin vilja utlämnas eller föras till ett annat land. Bestämmelsen i 9 § 4 mom. grundlagen gäller utlämningar och detta moment föreskriver att deras rätt att resa in i Finland och vistas i landet skall regleras genom lag. Momentets sista mening innehåller dock ett absolut förbud mot utlämning

om utlämningen till följd av utlämningen riskerar dödsstraff, tortyr eller någon annan behandling som kränker människovärdet. Detta betyder att sakinnehållet i konventionsbestämmelserna om utlämning av gärningsman hör till området för lagstiftningen även om bestämmelserna inte i sig förutsätter någon ändring av gällande lag.

Om en fördragsslutande stat inte utlämnar den som är misstänkt för brott skall staten i fråga hänskjuta ärendet till åtalsprövning inom sitt eget territorium. Till dessa delar finns uttryckliga hänvisningar till förfarande enligt nationell rätt i artiklarna 13 och 14. I ett dylikt ärende om myndigheters behörighet är det fråga om villkoren för användning av den offentliga makten och detta skall regleras på lagnivå. Detta innebär att även dessa bestämmelser måste anses höra till området för lagstiftningen och förutsätta riksdagens samtycke.

I artikel 12.1 och 12.2 hänvisas det till de villkor som anges i statens nationella rätt. I bägge fallen är det uppenbart att man åtminstone delvis avser omständigheter som skall betraktas som personuppgifter. Enligt den andra meningen i 10 § grundlagen skall närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Dylika konventionsbestämmelser om lämnande av personuppgifter hör i fråga om sitt sakinnehåll till området för lagstiftningen.

Artikel 16 innehåller en skyldighet om ömsesidigt bistånd i brottmål. Om rättshjälp i brottmål gäller flera bestämmelser på lagnivå i Finland i fråga om såväl nordisk som multilateral rättshjälp. Bestämmelsen om

bistånd i brottmål kan i detta sammanhang också anses lägga en grund för finska myndigheter med stöd av vilken de inom ramen för sin behörighet enligt nationell rätt kan lämna bistånd till utländska myndigheter i syfte att uppnå konventionens mål (se GrUU 2/1980 rd). Även denna konventionsbestämmelse måste anses höra till lagstiftningens område och kräva samtycke av riksdagen.

Artikel 17 gäller utfästelser i fråga om rättssäkerheten. I konventionsbestämmelser av denna typ är det fråga om sådan reglering med konsekvenser för individen som enligt i Finland rådande uppfattning skall verkställas på lagnivå. Denna konventionsbestämmelse kräver sålunda också samtycke av riksdagen.

Även om den straffrättsliga lagstiftning i Finland som har betydelse för konventionen är förenlig med konventionsförpliktelse, behövs riksdagens samtycke enligt vedertagen praxis i grundlagsutskottet, eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § grundlagen föreslås

att Riksdagen godkänner konventionen om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal.

Eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lag

om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om skydd av personal i FN- insatser och därtill anknuten personal

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den i New York den 9 december 1994 ingångna konventionen om skydd av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal gäller som lag på det sätt som Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom en förordning av republikens president.

Helsingfors den 30 juni 2000

Republikens President

TARJA HALONEN

Tf. utrikesminister
Statsminister *Paavo Lipponen*

(Översättning)

KONVENTION

OM SKYDD AV PERSONAL I FN- INSATSER OCH DÄRTILL ANKNUTEN PERSONAL

De till denna konvention anslutna staterna som

är djupt oroade över det växande antalet dödsfall och skador på grund av uppsåtliga angrepp mot personal i FN-insatser och därtill anknuten personal,

erinrar om att angrepp eller andra övergrepp mot personal som handlar för Förenta Nationernas räkning är oförsvarliga och oacceptabla oberoende av vem som begår dem,

erkänner att FN-insatser utförs i världssamfundets gemensamma intresse och i enlighet med principerna och ändamålen i Förenta Nationernas stadga,

bekräftar det viktiga bidrag till Förenta Nationernas ansträngningar inom områdena förebyggande diplomati, fredsskapande, fredsbevarande, fredsbyggande och humanitära och andra insatser som ges av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal,

är medvetna om de gällande arrangemangen för att trygga säkerheten för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal, inklusive de åtgärder som vidtagits av Förenta Nationernas huvudorgan i detta avseende,

icke desto mindre erkänner att existerande åtgärder till skydd för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal är otillräckliga,

bekräftar att effektiviteten och säkerheten för Förenta Nationernas insatser ökas när sådana insatser utförs med värdlandets medgivande och samarbete,

uppmärksammar alla stater till vilka personal i FN-insatser och därtill anknuten personal utsänts och alla övriga som sådan personal kan vara beroende av att tillhandahålla allomfattande stöd i syfte att underlätta FN-insatsernas utförande och fullgörandet av deras uppgifter,

är övertygade om att det föreligger ett

CONVENTION

ON THE SAFETY OF UNITED NATIONS AND ASSOCIATED PERSONNEL

The States Parties to this Convention,

Deeply concerned over the growing number of deaths and injuries resulting from deliberate attacks against United Nations and associated personnel,

Bearing in mind that attacks against, or other mistreatment of, personnel who act on behalf of the United Nations are unjustifiable and unacceptable, by whomsoever committed,

Recognizing that United Nations operations are conducted in the common interest of the international community and in accordance with the principles and purposes of the Charter of the United Nations,

Acknowledging the important contribution that United Nations and associated personnel make in respect of United Nations efforts in the fields of preventive diplomacy, peacemaking, peace-keeping, peace-building and humanitarian and other operations,

Conscious of the existing arrangements for ensuring the safety of United Nations and associated personnel, including the steps taken by the principal organs of the United Nations, in this regard,

Recognizing none the less that existing measures of protection for United Nations and associated personnel are inadequate,

Acknowledging that the effectiveness and safety of United Nations operations are enhanced where such operations are conducted with the consent and cooperation of the host State,

Appealing to all States in which United Nations and associated personnel are deployed and to all others on whom such personnel may rely, to provide comprehensive support aimed at facilitating the conduct and fulfilling the mandate of United Nations operations,

Convinced that there is an urgent need to

trängande behov av att anta lämpliga och effektiva åtgärder för att förebygga att angrepp riktas mot personal i FN-insatser och därtill anknuten personal och för att bestraffa dem som gör sig skyldiga till sådana angrepp,

har kommit överens om följande.

Artikel 1

Definitioner

I denna konvention avser

a) "personal i FN-insatser "

i) personer förordnade eller utsända av Förenta Nationernas generalsekreterare som medlemmar av de militära, polisiära eller civila komponenterna av en FN-insats,

ii) andra företrädare och experter med uppdrag för Förenta Nationerna eller dess fackorgan eller Internationella atomenergiorganet som i officiell egenskap befinner sig inom det område där en FN-insats är under utförande,

b) "därtill anknuten personal "

i) personer utsedda av en regering eller en mellanstatlig organisation i överensstämmelse med vederbörande FN-organ,

ii) personer förordnade av Förenta Nationernas generalsekreterare eller av ett fackorgan eller av Internationella atomenergiorganet,

iii) personer utsända av en humanitär icke-statlig organisation eller annat sådant organ enligt överenskommelse med Förenta Nationernas generalsekreterare eller med ett fackorgan eller med Internationella atomenergiorganet,

för att utföra verksamhet till stöd för fullgörandet av uppgifter i en FN-insats,

c) "FN-insats " en insats upprättad av behörigt FN-organ enligt Förenta Nationernas stadga och utförd under Förenta Nationernas myndighet och kontroll,

i) där insatsen har till uppgift att upprätthålla eller återupprätta internationell fred och säkerhet, eller

ii) där säkerhetsrådet eller generalförsamlingen har förklarat, i vad avser denna konvention, att det råder en utomordentlig risk för säkerheten för den personal som deltar i insatsen,

adopt appropriate and effective measures for the prevention of attacks committed against United Nations and associated personnel and for the punishment of those who have committed such attacks,

Have agreed as follows:

Article 1

Definitions

For the purposes of this Convention:

(a) "United Nations personnel" means:

(i) Persons engaged or deployed by the Secretary-General of the United Nations as members of the military, police or civilian components of a United Nations operation;

(ii) Other officials and experts on mission of the United Nations or its specialized agencies or the International Atomic Energy Agency who are present in an official capacity in the area where a United Nations operation is being conducted;

(b) "Associated personnel" means:

(i) Persons assigned by a Government or an intergovernmental organization with the agreement of the competent organ of the United Nations;

(ii) Persons engaged by the Secretary-General of the United Nations or by a specialized agency or by the International Atomic Energy Agency;

(iii) Persons deployed by a humanitarian non-governmental organization or agency under an agreement with the Secretary-General of the United Nations or with a Specialized agency or with the International Atomic Energy Agency,

to carry out activities in support of the fulfilment of the mandate of a United Nations operation;

(c) "United Nations operation" means an operation established by the competent organ of the United Nations in accordance with the Charter of the United Nations and conducted under United Nations authority and control:

(i) Where the operation is for the purpose of maintaining or restoring international peace and security; or

(ii) Where the Security Council or the General Assembly has declared, for the purposes of this Convention, that there exists an exceptional risk to the safety of the personnel participating in the operation;

d) "värdstat" en stat på vars territorium en FN-insats utförs,

e) "transitstat" en stat, annan än värdstaten, på vars territorium personal i FN-insatser och därtill anknuten personal eller deras utrustning befinner sig i transit eller temporärt uppehåller sig med anledning av en FN-insats.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna konvention är tillämplig på personal i FN-insatser och därtill anknuten personal och på FN-insatser som definierats i artikel 1.

2. Denna konvention är inte tillämplig på en FN-insats som beordrats av säkerhetsrådet såsom en tvingande insats enligt kapitel VII i FN-stadgan, i vilken någon i personalen uppträder som kombattant mot organiserade väpnade styrkor och på vilken rättsreglerna för internationella väpnade konflikter är tillämpliga.

Artikel 3

Identifikation

1. De militära och polisiära komponenterna i en FN-insats och dessas fordon, fartyg och luftfartyg skall vara försedda med urskiljbar identifikation. Annan personal och andra fordon, fartyg och luftfartyg som medverkar i FN-insatser skall vara identifierade på lämpligt sätt om inte Förenta Nationernas generalsekreterare beslutar annat.

2. All personal i FN-insatser och därtill anknuten personal skall bära vederbörliga identitetshandlingar.

Artikel 4

Avtal om insatsens ställning

Värdstaten och Förenta Nationerna skall så snart som möjligt ingå ett avtal om FN-insatsens och all ingående personals ställning inklusive bland annat bestämmelser om privilegier och immunitet för insatsens militära och polisiära komponenter.

(d) "Host State" means a State in whose territory a United Nations operation is conducted;

(e) "Transit State" means a State, other than the host State, in whose territory United Nations and associated Personnel or their equipment are in transit or temporarily present in connection with a United Nations operation.

Article 2

Scope of application

1. This Convention applies in respect of United Nations and associated personnel and United Nations operations, as defined in article 1.

2. This Convention shall not apply to a United Nations operation authorized by the Security Council as an enforcement action under Chapter VII of the Charter of the United Nations in which any of the personnel are engaged as combatants against organized armed forces and to which the law of international armed conflict applies.

Article 3

Identification

1. The military and police components of a United Nations operation and their vehicles, vessels and aircraft shall bear distinctive identification. Other personnel, vehicles, vessels and aircraft involved in the United Nations operation shall be appropriately identified unless otherwise decided by the Secretary-General of the United Nations.

2. All United Nations and associated personnel shall carry appropriate identification documents.

Article 4

Agreements on the status of the operation

The host State and the United Nations shall conclude as soon as possible an agreement on the status of the United Nations operation and all personnel engaged in the operation including, *inter alia*, provisions on privileges and immunities for military and police components of the operation.

Artikel 5

Transit

En transitstat skall underlätta obehindrad transitering av personal i FN-insatser och därtill anknuten personal och av deras utrustning till och från värdstaten.

Artikel 6

Respekt för lagar och föreskrifter

1. Utan inskränkning av de privilegier och den immunitet som de kan vara berättigade till eller arbetsuppgifternas krav skall personal i FN-insatser och därtill anknuten personal

a) respektera värdstatens och transitstatens lagar och bestämmelser, och

b) avstå från varje handling eller verksamhet som är oförenlig med den opartiska och internationella karaktären av deras arbetsuppgifter.

2. Förenta Nationernas generalsekreterare skall vidta alla vederbörliga åtgärder för att säkerställa att dessa förpliktelser iakttas.

Artikel 7

Skyldighet att garantera skydd och säkerhet för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal

1. Personal i FN-insatser och därtill anknuten personal, deras utrustning och lokaler får inte bli föremål för angrepp eller någon handling som hindrar dem att fullgöra sina uppgifter.

2. De fördragsslutande staterna skall vidta alla vederbörliga åtgärder för att garantera skydd och säkerhet för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal. De fördragsslutande staterna skall vidta alla lämpliga steg för att skydda personal i FN-insatser och därtill anknuten personal på sitt territorium mot de brott som anges i artikel 9.

3. De fördragsslutande staterna skall samarbeta med Förenta Nationerna och andra fördragsslutande stater i förekommande fall vid genomförandet av denna konvention, särskilt i sådana fall där värdstaten själv är oförmögen att vidta erforderliga åtgärder.

Article 5

Transit

A transit State shall facilitate the unimpeded transit of United Nations and associated personnel and their equipment to and from the host State.

Article 6

Respect for laws and regulations

1. Without prejudice to such privileges and immunities as they may enjoy or to the requirements of their duties, United Nations and associated personnel shall:

(a) Respect the laws and regulations of the host State and the transit State; and

(b) Refrain from any action or activity incompatible with the impartial and international nature of their duties.

2. The Secretary-General of the United Nations shall take all appropriate measures to ensure the observance of these obligations.

Article 7

Duty to ensure the safety and security of United Nations and associated personnel

1. United Nations and associated personnel, their equipment and premises shall not be made the object of attack or of any action that prevents them from discharging their mandate.

2. States Parties shall take all appropriate measures to ensure the safety and security of United Nations and associated personnel. In particular, States Parties shall take all appropriate steps to protect United Nations and associated personnel who are deployed in their territory from the crimes set out in article 9.

3. States Parties shall cooperate with the United Nations and other States Parties, as appropriate, in the implementation of this Convention, particularly in any case where the host State is unable itself to take the required measures.

Artikel 8

Skyldighet att frige eller återlämna tillfångatagen eller kvarhållen personal i FN-insatser och därtill anknuten personal

Om inte annat gäller till följd av ett tillämpligt avtal om insatsens ställning, skall, om personal i FN-insatser och därtill anknuten personal som tillfångatas eller kvarhålls under fullgörandet av sina uppgifter och dess identitet har fastställts, sådan personal inte bli föremål för förhör, utan omgående frigges och återlämnas till Förenta Nationerna eller andra vederbörliga myndigheter. I väntan på frigivande skall sådan personal behandlas i enlighet med universellt erkända normer för mänskliga rättigheter och principerna och andan i 1949 års Genèvekonventioner.

Artikel 9

Brott mot personal i FN-insatser och därtill anknuten personal

1. Uppsåligt förövande av
 - a) mord, människorov eller annat angrepp på liv, hälsa eller frihet avseende personal i FN-insatser och därtill anknuten personal,
 - b) våldsamt angrepp på tjänsteställe, privat bostad eller transportmedel för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal, om angreppet är ägnat att äventyra sådan personals liv, hälsa eller frihet,
 - c) hot om att företa sådant angrepp i syfte att tvinga en fysisk eller juridisk person att vidta eller avstå från att vidta en handling,
 - d) försök att företa sådant angrepp, och
 - e) gärning som innebär medhjälp till sådant angrepp eller till försök att företa sådant angrepp, eller till att planlägga eller beordra andra att företa sådant angrepp,

skall i varje fördragsslutande stat utgöra ett brott enligt dess nationella rätt.

2. Varje fördragsslutande stat skall för de brott som anges i punkt 1 föreskriva lämpliga straff som skall beakta brottens allvarliga art.

Article 8

Duty to release or return United Nations and associated personnel captured or detained

Except as otherwise provided in an applicable status-of-forces agreement, if United Nations or associated personnel are captured or detained in the course of the performance of their duties and their identification has been established, they shall not be subjected to interrogation and they shall be promptly released and returned to United Nations or other appropriate authorities. Pending their release such personnel shall be treated in accordance with universally recognized standards of human rights and the principles and spirit of the Geneva Conventions of 1949.

Article 9

Crimes against United Nations and associated personnel

1. The intentional commission of:
 - (a) A murder, kidnapping or other attack upon the person or liberty of any United Nations or associated personnel;
 - (b) A violent attack upon the official premises, the private accommodation or the means of transportation of any United Nations or associated personnel likely to endanger his or her person or liberty;
 - (c) A threat to commit any such attack with the objective of compelling a physical or juridical person to do or to refrain from doing any act;
 - (d) An attempt to commit any such attack; and
 - (e) An act constituting participation as an accomplice in any such attack, or in an attempt to commit such attack, or in organizing or ordering others to commit such attack,
- shall be made by each State Party a crime under its national law.

2. Each State Party shall make the crimes set out in paragraph 1 punishable by appropriate penalties which shall take into account their grave nature.

Artikel 10

Införande av domsrätt

1. Varje fördragsslutande stat skall vidta erforderliga åtgärder för att införa domsrätt över de brott som anges i artikel 9 i följande fall:

a) när brottet begås på den statens territorium eller ombord på ett fartyg eller luftfartyg som är registrerat i staten,

b) när den för brottet misstänkte är medborgare i den staten.

2. En fördragsslutande stat får också införa domsrätt över varje sådant brott när det begås

a) av en statslös person vars hemvist är i den staten, eller

b) mot en medborgare i den staten, eller

c) i ett försök att tvinga den staten att vidta eller avstå från att vidta en viss handling.

3. Varje fördragsslutande stat som har infört sådan domsrätt som anges i punkt 2 skall underrätta Förenta Nationernas generalsekreterare. Om en fördragsslutande stat sedermera upphäver denna domsrätt, skall staten underrätta Förenta Nationernas generalsekreterare.

4. Varje fördragsslutande stat skall vidta erforderliga åtgärder för att införa domsrätt över de brott som anges i artikel 9 i fall då den för brottet misstänkte befinner sig på dess territorium och staten inte utlämnar denna person enligt artikel 15 till någon av de fördragsslutande stater som har infört domsrätt i enlighet med punkt 1 eller 2.

5. Denna konvention utesluter inte att straffrättslig domsrätt utövas enligt nationell rätt.

Artikel 11

Förebyggande av brott mot personal i FN-insatser och därtill anknuten personal

De fördragsslutande staterna skall samarbeta för att förebygga brott som anges i artikel 9, särskilt genom att

a) vidta alla görliga åtgärder för att på sina territorier förebygga förberedelser till sådana brott på eller utanför deras territorier, och

b) utbyta upplysningar i enlighet med na-

Article 10

Establishment of jurisdiction

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the crimes set out in article 9 in the following cases:

(a) When the crime is committed in the territory of that State or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) When the alleged offender is a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such crime when it is committed:

(a) By a stateless person whose habitual residence is in that State; or

(b) With respect to a national of that State; or

(c) In an attempt to compel that State to do or to abstain from doing any act.

3. Any State Party which has established jurisdiction as mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the United Nations. If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General of the United Nations.

4. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the crimes set out in article 9 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person pursuant to article 15 to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2.

5. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 11

Prevention of crimes against United Nations and associated personnel

States Parties shall cooperate in the prevention of the crimes set out in article 9, particularly by:

(a) Taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those crimes within or outside their territories; and

(b) Exchanging information in accordance

tionell rätt och på lämpligt sätt samordna administrativa och andra åtgärder för att förebygga sådana brott.

with their national law and coordinating the taking of administrative and other measures as appropriate to prevent the commission of those crimes.

Artikel 12

Lämnande av underrättelser

1. En fördragsslutande stat på vars territorium ett brott som anges i artikel 9 har begåtts, skall om den har anledning att anta att en för brottet misstänkt person har flytt från dess territorium, på de villkor som följer av statens nationella rätt underrätta Förenta Nationernas generalsekreterare och, direkt eller genom generalsekreteraren, den eller de stater som är berörda, om alla tillämpliga omständigheter beträffande det begångna brottet samt lämna alla tillgängliga upplysningar om den för brottet misstänktes identitet.

2. När brott som anges i artikel 9 har begåtts, skall varje fördragsslutande stat som förfogar över upplysningar om offret och omständigheterna kring brottet, med iakttagande av de villkor som anges i dess nationella rätt bemöda sig om att lämna skyndsamma och utförliga upplysningar till Förenta Nationernas generalsekreterare och till den eller de stater som är berörda.

Artikel 13

Åtgärder för att säkerställa åtal eller utlämning

1. Där omständigheterna så motiverar skall den fördragsslutande stat på vars territorium den för brottet misstänkte befinner sig vidta lämpliga åtgärder enligt sin nationella rätt för att säkra den för brottet misstänktes närvaro för åtal eller utlämning.

2. Underrättelse om åtgärder vidtagna enligt punkt 1 skall i enlighet med nationell rätt och utan dröjsmål lämnas till Förenta Nationernas generalsekreterare och, antingen direkt eller genom generalsekreteraren, till

- a) den stat där brottet begicks,
- b) den eller de stater där den för brottet misstänkte är medborgare eller, om vederbörande är statslös, där denne har sin hemvist,

Article 12

Communication of information

1. Under the conditions provided for in its national law, the State Party in whose territory a crime set out in article 9 has been committed shall, if it has reason to believe that an alleged offender has fled from its territory, communicate to the Secretary-General of the United Nations and, directly or through the Secretary-General, to the State or States concerned all the pertinent facts regarding the crime committed and all available information regarding the identity of the alleged offender.

2. Whenever a crime set out in article 9 has been committed, any State Party which has information concerning the victim and circumstances of the crime shall endeavour to transmit such information, under the conditions provided for in its national law, fully and promptly to the Secretary-General of the United Nations and the State or States concerned.

Article 13

Measures to ensure prosecution or extradition

1. Where the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

2. Measures taken in accordance with paragraph 1 shall be notified, in conformity with national law and without delay, to the Secretary-General of the United Nations and, either directly or through the Secretary-General, to:

- (a) The State where the crime was committed;
- (b) The State or States of which the alleged offender is a national or, if such person is a stateless person, in whose territory that person has his or her habitual residence;

- c) den eller de stater där offret är medborgare, och
d) andra berörda stater.

- (c) The State or States of which the victim is a national; and
(d) Other interested States.

Artikel 14

Article 14

*Åtal mot för brott misstänkta personer**Prosecution of alleged offenders*

Om den fördragsslutande stat på vars territorium den för brottet misstänkte befinner sig inte utlämnar denne, skall staten, utan undantag och utan otillbörligt dröjsmål, hänskjuta fallet till sina behöriga myndigheter i syfte att väcka åtal genom förfarande i enlighet med denna stats nationella rätt. Dessa myndigheter skall fatta beslut enligt samma regler som gäller om varje allmänt brott av allvarligt slag enligt rätten i den staten.

The State Party in whose territory the alleged offender is present shall, if it does not extradite that person, submit, without exception whatsoever and without undue delay, the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the law of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of an ordinary offence of a grave nature under the law of that State.

Artikel 15

Article 15

*Utlämning av för brott misstänkta personer**Extradition of alleged offenders*

1. I den mån de brott som anges i artikel 9 inte är brott för vilka utlämning kan ske enligt de utlämningsavtal som gäller mellan de fördragsslutande staterna, skall de ändå anses omfattade därav. De fördragsslutande staterna åtar sig att medta dessa brott som brott för vilka utlämning kan ske i varje utlämningsavtal som kommer att ingås mellan dem.

1. To the extent that the crimes set out in article 9 are not extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties, they shall be deemed to be included as such therein. States Parties undertake to include those crimes as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2. Om en fördragsslutande stat, som gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en begäran om utlämning från en annan fördragsslutande stat, med vilken den inte har utlämningsavtal, äger den enligt eget gottfinnande betrakta denna konvention som laga grund för utlämning i fråga om dessa brott. För utlämningen skall gälla villkoren i den anmodade statens rätt.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may at its option consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of those crimes. Extradition shall be subject to the conditions provided in the law of the requested State.

3. De fördragsslutande stater som inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, skall ömsesidigt anse dessa brott som brott för vilka utlämning kan ske på villkoren som uppställts i den anmodade statens rätt.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize those crimes as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided in the law of the requested State.

4. Såvitt angår utlämning mellan fördragsslutande stater skall dessa brott anses ha begåtts inte endast på den plats där de förövats utan jämväl på de staters territorier vilka har infört domsrätt enligt artikel 10, punkt 1 eller 2.

4. Each of those crimes shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if it had been committed not only in the place in which it occurred but also in the territories of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of article

Artikel 16

Ömsesidigt bistånd i brottmål

1. De fördragsslutande staterna skall i största möjliga utsträckning lämna varandra ömsesidigt bistånd vid straffrättsliga förfaranden beträffande de brott som anges i artikel 9, inklusive bistånd med att få tillgång till det bevismaterial som de förfogar över och som är nödvändigt för förfarandet. Den anmodade statens rätt skall tillämpas i alla sådana fall.

2. Bestämmelserna i punkt 1 skall inte påverka förpliktelser beträffande ömsesidigt bistånd enligt andra avtal.

Artikel 17

Rättvis behandling

1. Varje person som blir föremål för utredning eller rättsligt förfarande i anslutning till något av de brott som anges i artikel 9 skall tillförsäkras rättvis behandling, rättvis rättegång och fullt skydd av sina rättigheter i varje skede av utredningen eller förfarandet.

2. Den för brott misstänkte skall ha rätt

a) att utan dröjsmål underrätta närmaste vederbörliga företrädare för den stat eller de stater i vilka personen är medborgare eller som av annan anledning har rätt att skydda dennes rättigheter eller, om personen i fråga är statslös, den stat som på personens begäran är villig att skydda dennes rättigheter, och

b) att ta emot besök av en företrädare för denna stat eller dessa stater.

Artikel 18

Underrättelse om utgången av rättsligt förfarande

Den fördragsslutande stat vari den för brottet misstänkte åtalas skall lämna underrättelse om den slutgiltiga utgången av det rättsliga förfarandet till Förenta Nationernas generalsekreterare, som skall vidarebefordra dessa uppgifter till övriga fördragsslutande stater.

Article 16

Mutual assistance in criminal matters

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the crimes set out in article 9, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings. The law of the requested State shall apply in all cases.

2. The provisions of paragraph 1 shall not affect obligations concerning mutual assistance embodied in any other treaty.

Article 17

Fair treatment

1. Any person regarding whom investigations or proceedings are being carried out in connection with any of the crimes set out in article 9 shall be guaranteed fair treatment, a fair trial and full protection of his or her rights at all stages of the investigations or proceedings.

2. Any alleged offender shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State or States of which such person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if such person is a stateless person, of the State which, at that person's request, is willing to protect that person's rights; and

(b) To be visited by a representative of that State or those States.

Article 18

Notification of outcome of proceedings

The State Party where an alleged offender is prosecuted shall communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to other States Parties.

Artikel 19

Informationsspridning

De fördragsslutande staterna åtar sig att ge denna konvention så vid spridning som möjligt och, i synnerhet, att inbegripa studiet av den liksom av tillämpliga bestämmelser i internationell humanitär rätt i sina militära utbildningsprogram.

Artikel 20

Undantagsklausuler

Ingenting i denna konvention skall inverka på

a) tillämpligheten av internationell humanitär rätt och universellt erkända normer för mänskliga rättigheter sådana de återges i internationella instrument i vad avser skydd för FN-insatser och personal i FN-insatser och därtill anknuten personal eller sådan personals ansvar för att respektera denna rätt och dessa normer,

b) staters rättigheter och skyldigheter i överensstämmelse med FN-stadgan, i vad avser tillåtelse för personer att beträda deras territorier,

c) skyldigheten för personal i FN-insatser och därtill anknuten personal att uppträda i enlighet med villkoren i uppgifterna för en FN-insats,

d) rätten för stater som frivilligt bidrar med personal till en FN-insats att dra tillbaka denna från medverkan i en sådan insats, eller

e) rätten till utbetalning av lämplig gottgörelse i händelse av dödsfall, invaliditet, skada eller sjukdom hänförlig till fredsbevarande tjänst för personer som stater frivilligt ställt till förfogande för FN-insatser.

Artikel 21

Rätten till självförsvar

Ingenting i denna konvention skall kunna tolkas som en inskränkning i rätten att handla i självförsvar.

Article 19

Dissemination

The States Parties undertake to disseminate this Convention as widely as possible and, in particular, to include the study thereof, as well as relevant provisions of international humanitarian law, in their programmes of military instruction.

Article 20

Savings clauses

Nothing in this Convention shall affect:

(a) The applicability of international humanitarian law and universally recognized standards of human rights as contained in international instruments in relation to the protection of United Nations operations and United Nations and associated personnel or the responsibility of such personnel to respect such law and standards;

(b) The rights and obligations of States, consistent with the Charter of the United Nations, regarding the consent to entry of persons into their territories;

(c) The obligation of United Nations and associated personnel to act in accordance with the terms of the mandate of a United Nations operation;

(d) The right of States which voluntarily contribute personnel to a United Nations operation to withdraw their personnel from participation in such operation; or

(e) The entitlement to appropriate compensation payable in the event of death, disability, injury or illness attributable to peacekeeping service by persons voluntarily contributed by States to United Nations operations.

Article 21

Right of self-defence

Nothing in this Convention shall be construed so as to derogate from the right to act in self-defence.

Artikel 22

Tvistlösning

1. Varje tvist mellan två eller flera fördragsslutande stater om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som inte kunnat biläggas genom förhandlingar skall hänskjutas till skiljedom på någondera statens begäran. Om parterna inte inom en tid av sex månader från begäran om skiljedom kunnat enas om villkoren för skiljeförfarandet får någondera av parterna hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom att inlämna ansökan enligt domstolens stadga.

2. En fördragsslutande stat får när den undertecknar, ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till denna konvention förklara att den inte anser sig vara bunden av hela eller delar av punkt 1. Övriga fördragsslutande stater skall inte vara bundna av punkt 1 eller tillämpliga delar därav i förhållande till en fördragsslutande stat som har gjort ett sådant förbehåll.

3. En fördragsslutande stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 får när som helst återkalla detta förbehåll genom underrättelse till Förenta Nationernas generalsekreterare.

Artikel 23

Granskningsmöten

På begäran av en eller flera fördragsslutande stater, och efter godkännande av en majoritet av de fördragsslutande staterna, skall Förenta Nationernas generalsekreterare sammankalla ett möte med de fördragsslutande staterna för att granska genomförandet av konventionen och eventuella problem i samband med dess tillämpning.

Artikel 24

Undertecknande

Denna konvention skall vara öppen för undertecknande av alla stater till den 31 december 1995 i Förenta Nationernas högkvarter i New York.

Article 22

Dispute settlement

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which is not settled by negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by application in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State Party may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by all or part of paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 or the relevant part thereof with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 23

Review meetings

At the request of one or more States Parties, and if approved by a majority of States Parties, the Secretary-General of the United Nations shall convene a meeting of the States Parties to review the implementation of the Convention, and any problems encountered with regard to its application.

Article 24

Signature

This Convention shall be open for signature by all States, until 31 December 1995, at United Nations Headquarters in New York.

Artikel 25

Ratifikation, godtagande eller godkännande

Denna konvention skall ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten skall deponeras hos Förenta Nationernas generalsekreterare.

Artikel 26

Anslutning

Denna konvention skall vara öppen för anslutning av varje stat. Anslutningsinstrumenten skall deponeras hos Förenta Nationernas generalsekreterare.

Artikel 27

Ikraftträdande

1. Denna konvention skall träda i kraft trettio dagar efter det att tjugotvå ratifikations-, godtagande-, godkännande eller anslutningsinstrumentet har deponerats hos Förenta Nationernas generalsekreterare.

2. För varje stat som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till konventionen efter det att det tjuogoandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats, skall konventionen träda i kraft på den trettionde dagen efter det att staten har deponerat sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande eller anslutningsinstrument.

Artikel 28

Uppsägning

1. En fördragsslutande stat kan säga upp denna konvention genom skriftlig underrättelse till Förenta Nationernas generalsekreterare.

2. Uppsägningen träder i kraft ett år efter den dag då underrättelsen mottogs av Förenta Nationernas generalsekreterare.

Artikel 29

Autentiska texter

Originalen till denna konvention, vars ara-

Article 25

Ratification, acceptance or approval

This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

Accession

This Convention shall be open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 27

Entry into force

1. This Convention shall enter into force thirty days after twenty-two instruments of ratification, acceptance, approval or accession have been deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after the deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 28

Denunciation

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 29

Authentic texts

The original of this Convention, of which

biska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska texter är lika giltiga, deponeras hos Förenta Nationernas generalsekreterare, som skall överlämna bestyrkta avskrifter därav till alla stater.

Upprättad i New York den 9 december 1994.

the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

DONE at New York this ninth day of December one thousand nine hundred and ninety-four.